

ΕΛΠΙΔΑ

- Δημοσίευση: Evagelia2600

Χθες το βράδυ, κοιτάζα το ημερολόγιό μου και έφτασα στο φετινό έτος. 2014. Βρισκόμαστε ουσιαστικά στην αυγή ενός νέου αιώνα. Μια αυγή που ωστόσο δεν χαρακτηρίζεται από το ζεστό φως του ήλιου, αλλά από το σκοτάδι της νύχτας. Είναι σαν να είμαστε εγκλωβισμένοι σε ένα πολύ μικρό δωμάτιο με γυάλινους τοίχους. Όσο και αν προσπαθούμε, δεν μπορούμε να σπάσουμε το γυαλί. Και στο τέλος, απλά τα παρατάμε και καθόμαστε εκεί, μη μπορώντας να κάνουμε τίποτα...

Χθες το βράδυ, πήγα μια βόλτα στη γειτονιά μου. Είδα ανθρώπους με πεινασμένο βλέμμα να ζητιανεύουν στα φανάρια, άστεγους να ψάχνουν στα σκουπίδια για φαγητό, παιδιά όχι μεγαλύτερα από δεκατεσσάρων χρονών να παίρνουν ναρκωτικά σε ένα σκοτεινό σοκάκι. Είδα τους ανθρώπους που περνούσαν ο ένας δίπλα από τον άλλον να κοιτούνται επιφυλακτικά μεταξύ τους, με φόβο. Άτομα που τα σπίτια τους χωρίζει ένας τοίχος και δεν ξέρουν ο ένας το πρόσωπο του άλλου. Να κοιτούνται επιφυλακτικά γιατί φοβούνται μήπως ο ένας κάνει κακό στον άλλον. Πού πήγε η εμπιστοσύνη, η ενότητα μας;

Χθες το βράδυ, άναψα την τηλεόραση να δω τις ειδήσεις. Είδα αθώες ζωές να χάνονται στο πόλεμο. Άτομα που αυτοκτονούν επειδή πολύ απλά δεν αντέχουν άλλο. Ανθρώπους να δολοφονούνται για τα χρήματα που έχουν πάνω τους. Για αυτό που ζωή δεν έχει και ζωές παίρνει. Του επιτρέπουμε να μας κυβερνά, να μας καθορίζει. Έχουμε καταστραφεί από το ίδιο του δημιούργημα μας...

Χθες το βράδυ, με πήρε τηλέφωνο η θεία μου να μάθει νέα μου. Αφού της είπα για μένα, την ρώτησα αν μπορώ να μιλήσω στον θείο μου ή στα ξαδέρφια μου. «Α, δεν γίνεται, είναι απασχολημένοι» μου είπε. Όταν ρώτησα γιατί, πάγωσα από την απάντηση που πήρα: «Ο γιός μου είναι στον υπολογιστή, στο Facebook, η κόρη μου στέλνει μηνύματα από το κινητό της και ο άντρας μου βλέπει τηλεόραση». Έχουμε φτάσει στο σημείο να έχουμε εγκλωβιστεί από οθόνες. Αντί να δημιουργούμε στη ζωή μας, προτιμάμε να βλέπουμε δημιουργίες άλλων στην τηλεόραση. Αντί να βγούμε έξω, να βρεθούμε με τους φίλους μας, να «ενωθούμε», προτιμάμε να «λέμε» λόγια χωρίς να μιλάμε.

Χθες το βράδυ ωστόσο, είδα και κάτι άλλο. Καθόμουν στο μπαλκόνι μου και ξαφνικά άκουσα ένα τρομερό θόρυβο. Κοίταξα κάτω στο δρόμο και είδα ένα αμάξι αναποδογυρισμένο και το άλλο λίγα μέτρα πιο κάτω με μικροζημιές. Ήμουν σίγουρη ότι ο οδηγός του δεύτερου αμαξιού θα έφευγε, όταν τον είδα να βγαίνει από το αμάξι του και να πηγαίνει προς το μέρος του αναποδογυρισμένου αμαξιού, να απλώνει το χέρι του και να βοηθάει τον άλλον οδηγό να βγει. Παρόλο το κρύο, αισθάνθηκα μια ζεστασιά μέσα μου. Και για πρώτη φορά, χάρηκα που έκανα λάθος.

Χθες το βράδυ λοιπόν, πήρα το στυλό μου και έγραψα δίπλα στο 2014 μια λέξη. Στην τελική, είμαστε άνθρωποι και αυτό δεν μπορεί να το αλλάξει κανείς και τίποτα. Η ανθρωπιά είναι αδιάσπαστο κομμάτι μας, όσο βαθιά και αν είναι θαμμένο. Γιατί, ο μοναδικός τρόπος να σπάσει το τζάμι είναι να το σπάσει κάποιος από έξω και να μας δώσει το χέρι του να σηκωθούμε.

Μία μόνο λέξη: Ελπίδα